

ALI JE SPLOH ŠE VREDNO ŽIVETI S KISIKOM NA DOMU?

Marsikateri bolnik, ki dobi koncentrator kisika in se začne zdraviti s kisikom na domu, misli, da je živ pokopan. Zdi se mu, da zanj ni več življenja. Eden od razlogov, da tako misli, je, da to zdravljenje pri nas še nima dolgoletne tradicije, prav tako pa prav malo lahko slišimo ali beremo o tem zdravljenju v javnih občilih.

Bolniki drugod po svetu vedo, da to ni tako. Tudi za take bolnike obstaja življenje, potovanja, konjički in bodočnost.

Že leta 1989 smo poskusili ugotoviti, kakšno kakovost življenja imajo naši bolniki s kisikom na domu. Takrat smo obiskali 28 bolnikov, 14 moških in 14 žensk, ki so se zdravili s kisikom na domu. Zdravili so se od pol leta do štirih let. Vsi so imeli koncentratorje kisika. S posebnim vprašalnikom smo poskusili izmeriti, kakšna je kakovost njihovega življenja.

Ugotovili smo, da ima večina naših bolnikov (40%) slabo kakovost življenja, četrtnina pa dobro. Ugotovili smo, da je povezava med kakovostnim življenjem in fizično zmog-

ljivostjo ter psihičnim stanjem bolnika. Najbolj kakovostno življenje so imele bolnice, ki so bile poročene.

Kako si to razlagamo? S tem, da imajo ženske-bolnice priložnost delati in skrbeti za gospodinjstvo in druge. Tako so zadovoljne in se čutijo koristne.

To je lahko nasvet vsem med vami! Poskusite se zaposliti v čim večji meri in imeli boste občutek, da ste koristni. Tako boste zadovoljni s samim seboj.

Zdravstvenemu osebju pa pomenijo ti rezultati, da je potrebno posvetiti več pozornosti zgodnjemu odkrivanju bolnikov, ki so bodoči kandidati za zdravljenje s kisikom na domu. Nam pa ti rezultati pomenijo, da je skrb za bolnike, ki se zdravijo s kisikom na domu v domačem okolju zelo potrebna in nujna.

dr. Barbara Latković
(ponatis iz glasila
Društva pljučnih bolnikov Slovenije
Zdrav dih za navdih)

ŽIVIM Z UMETNO VENTILACIJO NA DOMU

V Montpellierju v Franciji je bila že leta 1967 ustanovljena skupina za samopomoč za ljudi na umetni ventilaciji na domu. Imenuje se GIHP in uživa velik ugled v mestu. Že takrat ji je uspelo, da jim je prisluhnila mestna uprava tako, da imajo na voljo 11 minibusov, namenjenih ljudem, ki uporabljajo invalidske vozičke, prav tako pa svetujejo mestni upravi pri načrtovanju stavb s čim manj arhitektonskimi ovirami.

Vse to ima svoj začetek pred skoraj tridesetimi leti, ko so trije invalidi z bolnico, ki večino svojega časa preživijo v železnih pljučih, ustanovili to organizacijo.

Ustanoviteljica in tudi predsednica organizacije je Josiane Criscuolo. Sama je žrtev poliomielitisa, ki ga je prebolela pri 24 letih. Paralizirana je od vratu navzdol, vendar lahko zapusti železna pljuča za nekaj ur dnevno s pomočjo posebnega prenosnega ventilatorja, ki ga poganjajo baterije in ga nosi okoli pasu. Nikoli ni brez tega pasu in prenosnih rezervnih baterij. Lahko sedi v svoji pisarni ali se vozi z avtomobilom vse do Nimesa ali Beziersa, kjer vzpodbuja in nadzira druge podružnice v svoji regiji.

Josiane je vitka in privlačna temnolaska. Govori tiho, vendar odločno in inteligentno, tako da vedno naredi dober vtis na dobrodelne ali državne ustanove, ko prihaja s proš-

njami za podporo ali za financiranje novih pripomočkov za invalidne.

Poleg tega, da je predsednica svoje organizacije, se Josiane ukvarja tudi z drugimi stvarmi. Ko je zbolela za poliomielitisom v Alžiru, kjer je bila rojena, še ni končala svojega študija arabščine.

Diplomirala je, ko je bila že povsem vezana na železna pljuča, s pomočjo podpore, ljubezni in nege svoje družine. Sedaj je raziskovalka francoskega nacionalnega centra za raziskave CNRS. Dela doma, tako da narekuje svoji tajnici ali sama tipka s pomočjo palčke, ki jo drži v ustih. Tudi pri obračanju strani v knjigi mora uporabiti to palčko. »Zame je zelo koristno, da čitam na tak način, to je čudovita vaja za moje mišice vratu in glave, ki še delajo«, pravi smeje.

Ko jo vprašam, zakaj toliko časa prebije na sedežu svoje organizacije, ko je vendar že polno zaposlena, mi pravi: »Prizadeti mi prinesejo pogum, polet in veselje do življenja. Prizadeti so srečni, ker so šli preko majhnih stvari, ki nimajo sicer nobenega pomena v življenju. Tako smo zmožni biti v stiku z bistvenimi vrednotami življenja.«

(povzeto po Unesco Features,
št. 763 – 1981)